

Вірші Ірини Небеленчук

Ірина Небеленчук – старший викладач кафедри теорії та методики середньої освіти Кіровоградського обласного інституту післядипломної педагогічної освіти імені Василя Сухомлинського, кандидат педагогічних наук.

Поетичні твори Ірини Небеленчук невеликі за обсягом, але їм притаманна глибока ліричність, яка передає переживання, думки і почуття авторки. Такі поезії духовно збагачують читачів, котрі уміють сприймати, відчувати і розуміти ліричні твори.

Окремі поезії Ірини Олександрівни друкувалися в місцевій газеті «Новгородківські вісті», в журналі «Всесвітня література в середніх навчальних закладах України». Нещодавно вийшла в світ перша збірка віршів Ірини Небеленчук «Мелодія душі моєї».

СОН

Наснилось мені, немов у лісі
Цвіт конвалій вдихала у груди.
Бачила: щастя між листям висне,
Мов цвіт конвалій, повсюди.

І душа, як конвалії, цвітом квітла,
Несучись ароматом над лісом.
Сипали квіти ніжним цвітом.
У дзвониках їхніх вчувалася пісня.

Відлуння минулого – то пісня чудова,
Що нам сповіщає про часу плин.
Снились конвалії... Хотілося знову
За квітами тими йти навздогін.

А дощ іде. І будить сонні хати,
Танцює краплями в вишневому саду.
Шматує вітер яблунь пишні шати,
Не стишує свою важку ходу.

Ось ти прийшов. І сад, умитий ранком,
Тобі всміхається, назустріч лине знов.
Рожеві очки яблунь на світанку
Блищать, в пелюстках виграє любов.

День промайнув. І місяць лине в тиші...
Застиг цілунок на моїх устах.
Торкнувсь устами губ легенько, ніжно.
Ось це і називається, мабуть, життям.

Розливаючи сяйво
На простір принишклий,
Місяць нас цілував
І дурманив любисток.
Запах м'яги п'яний
І цвіт матіоли.
Та у цілому світі
Нас було лише двоє.

І очей глибина,
Гарячий цілунок,
Що лягав на уста,
Мов медвяний трунок.

Напій дивовижний
Пила я із уст...
Вітрець до чола
Легенько торкнувсь...

І у зорянім сяйві
Пливли над селом
Запах м'яги й любистку,
Красень-місяць човном,
Шепотіння трави,
Аромат матіоли...
Та у цілому світі
Нас було лише двоє.

Стиха щось шепоче спокійне плесо річки,
Ніби заколихує сонну вже вербу.
У каштана-красеня догоріла свічка.
По доріжці місячній я до тебе йду.

Тобі несучу в долонях роси краплини перші,
Шматочок неба синього, незгасну ще зорю.
І дихає в обличчя дозрілий місяць серпень.
І падає до ніг тобі ледь стишене „люблю”.

По скошеному житю ступала обережно,
Щоб донести в долонях тобі усі дарунки.
Гілки дерев спліталися, неначе те мереживо,
Доносилося зітхання, листків дзвінкі цілунок.

Прийшла до твого дому, збентежена й щаслива,
Принісши запах поля і подих всіх дібров...
І бачила, як сходить у душу справжнє диво,
Бо спалахнула ватрою у ній моя любов.

Так затишно мені, коли ти поряд мене,
І голос чую твій, що сріблом доліта.
А сонце усміхається до нас із неба,
І оповиті усмішкою твої уста.

Мов волошкове поле, ця мить чудова квітне.
У ній майбутнє наше сонечко вбача.
Так затишно мені, так тепло і привітно,
Коли твій ніжний погляд торкається плеча.

Голубить мої руки, лягає на обличчя,
Притягує до себе, дурманить, полонить.
Так затишно мені і так мені незвично.
Лише б не сполохнути цю дивовижну мить.

Нехай вона триває хоча б іще хвилину.
Не накупалась досхочу я у твоїх очах.
Лиш руку простягни, назустріч я долину
І притулюсь чолом своїм до мужнього плеча.

Залетіло пташкою щастя у вікно
У весняний день на світанку рано.
Та таке тендітне, трепетне воно,
Мов бузок в саду, голову дурманить.

Засміялось дзвінко, оживило дім,
На дивані котиком згорнулось.
Запало вогник у душі моїй –
Відлетіло горе і печаль забулась.

У цьому літі, в цьому літі,
Що грало сонцем і дощем,
Сріблились зорей самоцвіти,
Летів у вирій сум ключем.

І жайвір радісно у небі
Бринів на струнах синяви.
І линула душа до тебе,
Хоч червень і котив громи.

Медвяно цілував нас липень,
Розклавши жовтий килим жит.
І шелестіла тихо липа,
Останній свій зронивши цвіт.

Хоч сонце й цілувало квіти,
Минув вже й серпень без тривоги...
У цьому літі, в цьому літі
Були з тобою ми удвох.

Подаруй мені осінь золоту і багряну,
Теплі промені сонця, не згаслий ще день.
Стука в шибку до мене спізнілий світанок,
Що несе із собою ніжні звуки пісень.

В тих піснях чую листя палкі цілунки,
Що, мов птахи, злітають, лягають до ніг.
А дерева стоять величаво і струнко –
То осінь-красуня стає на поріг.

А листя кружляло і нас засипало,
Наче казковим золотавим дощем.
І нікого довкола – ми поряд стояли,
Лиш сонце прощалося з осіннім днем.

На душі так спокійно, затишно, гарно.
Тобі, мій коханий, я вдячна була,
Що в дарунок приніс мені осінь багряну,
Теплі промені сонця ще не згаслого дня.

Ми раз лише кохаємо навіки,
І в нашій волі, щоб огонь не згас.
Адже життя не має ліку,
Бо живемо ми з вами лише раз.

Не треба жити начебто у спадок,
Боятися правдивих слів.
І хоч лишається гіркий осадок,
Але не мрії нездійснених снів.

І щось сказати іншому приємне,
Хоча зізнання сутність нелегка.
А як кохати, то лише таємно...
Життя стрімке, неначе та ріка.

Ті почуття, що вихром налітають,
Нехай не згаснуть з відгуком грози,
Нехай вони падіння не зазнають,
Чистішими хай будуть від сльози.

І правди ви не бійтеся сказати,
Хоч має вона присмак гіркоти,
А бійтеся людину ошукати,
Бо то болючіше в стократ і назавжди.

І будьте чесними перед собою,
Хоч чесність, то, скажу, важкий тягар.
Однак, щоби сказати перед юрбою:
„Я чесність на базарі не міняв.

Не заглядав я у чужії вікна,
Не прав білизну я чужу, лише свою.
І хоча бачив вишкірені ікла,
Не бив я неозброєних в бою”.

І ті слова, що скажете відверто,
Не ляжуть раною кривавою на серці.
Хоч неприємні істини моменти,
Та згодом зникнуть у горнилі герцю.

І жив як жив, чи гірше, а чи краще,
І як любив, то не хвалився тим.
І хоч життя уже прожите майже,
Та я пишаюся прожитим ним.

Змахнула вже осінь
Золотавим крилом.
Чи насправді те літо
У мене було,
Що мене зігрівало,
Мов дитину маленьку?
Мене колихало
Тихо, любенько.
Пестило щиро,
Ніжно-грайливо,
Від дощу боронило,
Негоди і зливи.
Цілувало промінням,
Дарувало тепло...
Чи насправді те літо
У мене було?